

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **MUDr. B. B.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. J. K., advokátom so sídlom v K. 1, proti žalovanému **Š.I.A.G.** so sídlom v K. č. X., IČO X., zastúpenému JUDr. J. M., advokátom so sídlom v K., **o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 13 C 36/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2009, sp. zn. 6 Co 55/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňi trovy dovolacieho konania 62,70 € na účet jej zástupcu JUDr. J. K., advokáta so sídlom v K., do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 3. decembra 2008 č.k. 13 C 36/2006-179 (v poradí druhým) určil, že výpoveď z pracovného pomeru žalobkyňi daná listom žalovaného z 24. októbra 2005 je neplatná a pracovný pomer žalobkyne ďalej trvá; žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyňi trovy konania 9 610 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalovaný listom z 24. októbra 2005 ukončil so žalobkyňou pracovný pomer výpoveďou na základe príkazu riaditeľa domova mládeže č. X. z 12. októbra 2005, ktorým rozhodol o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce a za tým účelom zrušil s účinnosťou od 1. novembra 2005 jedno pracovné miesto - funkciu vychovávateľa školského zariadenia. Vychádzal zo zistenia, že k 1. novembru 2005 žalovaný zabezpečoval výchovnú činnosť žiakov v desiatich výchovných skupinách desiatimi vychovávateľmi (zástupca riaditeľa, ani riaditeľ nemali

pridelené výchovné skupiny) s 30 - hodinovým pracovným úväzkom výchovnej činnosti týždenne prostredníctvom 300 hodín výchovnej činnosti (10 vychovávateľov x 30 hodín úväzku jedného vychovávateľa). Podľa nariadenia vlády č. 238/2004 Z.z. a vyhlášky č. 196/1994 Z.z. pri 10,36 výchovných skupín (vychádzajúc z počtu 311 žiakov) a 30 - hodinových úväzkoch výchovnej činnosti desiatich vychovávateľov žalovaný potreboval na zabezpečenie výchovnej činnosti 310,8 hodín výchovnej činnosti. Zabezpečoval 300 hodín výchovnej činnosti, pričom celková potreba bola 310,8 hodín výchovnej činnosti. Po prijatí organizačnej zmeny žalovaný zabezpečoval výchovnú činnosť v desiatich výchovných skupinách prostredníctvom deviatich vychovávateľov s 30 - hodinovým úväzkom (9 vychovávateľov x 30 hodín úväzku jedného vychovávateľa, t.j. 270 hodín) a so zástupcom riaditeľa s 20 hodinovým úväzkom výchovnej činnosti, žalovaný mal zabezpečenú výchovnú činnosť v rozsahu 290 hodín výchovnej činnosti. Pri celkovej potrebe 310,8 hodín výchovnej činnosti mal žalovaný zabezpečenú výchovnú činnosť v rozsahu 290 hodín, teda oproti vypočítanej potrebe nemal pokrytých 20,8 hodín výchovnej činnosti. Neakceptoval tvrdenie žalovaného, že zástupca riaditeľa domova mládeže vykonával výchovnú činnosť v deviatej výchovnej skupine v rozsahu 30 hodín pokiaľ ide o úväzok bezprostrednej výchovno-vzdelávacej práce, pretože tento bol dohodnutý v jeho pracovnej náplni v rozsahu 20 hodín týždenne a žalovaný nepreukázal, že by došlo v tomto smere k zmene. Skonštatoval, že prijatím rozhodnutia o organizačnej zmene - zrušení jedného pracovného miesta vychovávateľa školského zariadenia s účinnosťou od 1. novembra 2005 nedošlo k zvýšeniu efektívnosti práce v domove mládeže, výchovno-vzdelávacia činnosť v deviatej výchovnej skupine nebola riadne zabezpečená, týmto postupom chcel žalovaný riešiť zriaďovateľom zistené neodôvodnené vytvorenie funkcie zástupcu riaditeľa. Rozhodnutie riaditeľa žalovaného č. X. o organizačnej zmene nebolo v súlade s vyhláškou č. 196/1994 Z.z. a nariadením vlády č. 238/2004 Z.z. Žalovaný len predstieral prijatie organizačného opatrenia a na jeho podklade nemohlo dôjsť k platnej výpovedi z pracovného pomeru. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. novembra 2009 č.k. 6 Co 55/2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania 60,44 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že dôvody rozsudku súdu prvého stupňa považuje za vecne správne a výstižné, k ich zmene nedošlo ani v odvolacom konaní, a preto sa s nimi odvolací

súd v celom rozsahu stotožňuje. Dodal, že predpokladom použitia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je existencia organizačnej zmeny, nadbytočnosť zamestnanca a príčinná (objektívne jestvujúca) súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. Pre záver, či bolo rozhodnutie o zmene úloh zamestnávateľa, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce alebo o iných organizačných zmenách vydané nie je významné ako zamestnávateľ (príslušný orgán) svoje rozhodnutie označil. Za podstatné považoval to, či rozhodnutie zamestnávateľa (príslušného orgánu) sledovalo zmenu úloh zamestnávateľa, technického vybavenia, zníženia stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce alebo inú organizačnú zmenu, pomocou ktorej mal byť regulovaný počet zamestnancov a ich kvalifikačné zloženie tak, aby zamestnávateľ naďalej zamestnával len taký počet zamestnancov a v takom kvalifikačnom zložení, aké zodpovedá jeho potrebám alebo či podľa svojho účelu alebo obsahu smerovalo k inému cieľu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že rozhodnutím riaditeľa žalovaného o tzv. „organizačnej zmene“ príkazom č. 12/2005 sa nesledovalo zníženie stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce. Žalovaný k účinnosti „organizačnej zmeny“ zabezpečoval výchovnú činnosť žiakov v 10 výchovných skupinách s počtom 10 vychovávateľov a rovnako výchovnú činnosť s rovnakým počtom vychovávateľov 10 zabezpečoval aj po účinnosti „organizačnej zmeny“ (po 1. novembri 2005). „Organizačnou zmenou“ nesledoval zvýšenie efektívnosti práce po znížení stavu zamestnancov, ale riešil nadbytočnosť zamestnancov, ktorá mu vznikla v súvislosti s vytvorením pracovného miesta zástupcu riaditeľa domova mládeže v rozpore s § 4 ods. 2 vyhlášky č. 196/1994 Z.z. Uzavrel, že nedošlo k naplneniu hmotnoprávneho predpokladu platnej výpovede z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, t.j. existencia organizačnej zmeny. Vzhľadom na uvedené podľa § 219 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, navrhol rozsudok odvolacieho súdu zmeniť – žalobu zamietnuť. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., keď mal za to, že v konaní bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom; konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K odňatiu možnosti žalovaného pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) malo dôjsť podľa dovolateľa tým, že odvolací súd na prejednanie veci

nenariadil pojednávanie, čím mu znemožnil účasť na pojednávaní. Iná vada, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) spočíva v nesprávnom zistení súdov (prvostupňového i odvolacieho), že rozhodnutie žalovaného o organizačnej zmene nie je v príčinnej súvislosti so stavom dosiahnutým po organizačnej zmene. I keď súdy správne aplikovali § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, nesprávne ho vyložili, ak ustálili, že zníženie celkového počtu pedagogických zamestnancov nie je zvýšením efektívnosti práce. Nesúhlasil so záverom, že žalovaný po organizačnej zmene prostredníctvom deviatich vychovávateľov mal zabezpečených iba 290 hodín výchovnej činnosti oproti potrebe 310,8 hodín výchovnej činnosti, a to deviatimi vychovávateľmi s týždenným úväzkom 30 hodín výchovnej činnosti a zástupcom riaditeľa s týždenným úväzkom 20 hodín výchovnej činnosti. Argumentoval, že zástupca riaditeľa domova mládeže je pedagogickým zamestnancom rovnako ako žalobkyňa a pri počte 311 ubytovaných žiakov a 10 pedagogických zamestnancoch po organizačnej zmene (vrátane zástupcu riaditeľa) bol na jednu výchovnú skupinu priemerný počet žiakov 31,1, čo je v súlade s vyhláškou č. 196/1994 Z.z., čo nevybočuje z interpretácie pojmu "spravidla". Trval na svojich predošlých vyjadreniach, že zástupca riaditeľa mohol vykonávať výchovnú činnosť v deviatej výchovnej skupine v rozsahu 30 hodín týždenne bez toho, aby tým porušoval právne predpisy.

Žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného zamietol, pretože nie sú dané dovolacie dôvody; uplatnila si náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný namietal, že konanie trpí vadou v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., keďže odvolací súd rozhodol vo veci samej bez pojednávania, čím svojím postupom žalovanému odňal možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý

verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podmienky, za splnenia ktorých môže odvolací súd konať bez pojednávania, musia vyplývať z obsahu spisu a charakteru prejednávanej veci. V danom prípade odvolací súd nemusel dopĺňovať alebo opakovať dokazovanie, lebo sa stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa. Rozhodnutiu súdu prvého stupňa predchádzalo prejednanie veci na súdnom pojednávaní (č.l. 173-176 spisu) nariadenom podľa § 115 O.s.p. Vychádzajúc z povahy prejednávanej veci (neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobkyne), obsahu spisu a stanoviska žalovaného (bez bližšej konkretizácie tvrdiaceho, že ide o „závažnú“ vec) zaujal dovolací súd názor, že v tomto prípade nešlo o vec dôležitého verejného záujmu (nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku a pod.). Dohovor o ľudských právach a základných slobodách a ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva explicitne netrvá na tom, aby civilné spory (občianskoprávne konania) sa mali na každom stupni prejednávať verejne - na ústnych súdnych pojednávaniach. Požiadavka verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu bola zachovaná (č.l. 202 spisu). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd v danom prípade nebol povinný nariadiť pojednávanie na prejednanie veci samej a že postupoval v súlade s § 214 ods. 1, 2 O.s.p. Procesný postup odvolacieho súdu nezaložil procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. tým, že súdy „nesprávne zistili, že rozhodnutie žalovaného o organizačnej zmene nie je v príčinnej súvislosti so stavom dosiahnutým po organizačnej zmene“, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, nesprávne zistili skutkový stav veci a prípadne nevzali do úvahy aj ďalšie skutočnosti, dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že inou vadou je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Na tzv. iné vady prihliada dovolací súd len ak je dovolanie prípustné. I keď je vada tejto povahy dovolací dôvod, sama prípustnosť dovolania nezakladá.

K námietke, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), ktoré dovolateľ videl predovšetkým v tom, že

súdy „síce správne aplikovali § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, avšak nesprávne ho vykladali“, dovolací súd poznamenáva, že nesprávne právne posúdenie je síce relevantným právnym dôvodom, samo osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Ak nie je dovolanie procesne prípustné, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmvaniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného spochybňujúcu správnosť niektorých skutkových zistení [ohľadne záveru o (ne)efektívnosti práce prijatím organizačnej zmeny], treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdmi nižších stupňov (prvostupňového i odvolacieho). Dovolací súd totiž nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok podľa § 238 O.s.p. prípustný, procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. So zreteľom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nezaoberal sa dovolací súd vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešná žalobkyňa náhradu trov dovolacieho konania uplatnila a ich výšku vyčíslila. Dovolací súd jej priznal účelnú náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorú poskytol žalobkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného z 10. marca 2010 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11

ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 55,49 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,21 €)] predstavuje spolu 62,70 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská